

Василина. Я вісім клясів скінчила, а ти що?

Іван, витягується. Старший писарь корпусного штаба.

Василина. Ха, ха, ха! Великий чин! Ходить по хаті.

Іван. Діло не в чині, а в начинці! От візьми порося: що воно — свиня, а начини його доброю начинкою, дуже смашна штука! Так і людина... Ти думаєш, як я писарь, то на мене можна пхекати? Помиляєшся! За ці п'ять літ я стільки прочитав добрих книжок, що тобі й не присниться; і горя набрався й дечому навчився такому в суворій школі життя, — чому ніяка школа не навчить.

Василина. Бачу, що ти навчився базікати.

Іван. Слухай, Васочко! Ми все балакаємо з ножа: гостро та вразливо; так не годиться! Давай будемо говорити, як брат з сестрою.

Василина. Говори. Сіла.

Іван. Виною всьому наше виховання, і я розумію, що тобі нелегко помириться з тим станом, з якого вийшла, і куди тебе фортуна тягне силоміць назад.

Василина. Ніхто мене не може присилувати жити на хуторі.

Іван. Не в силі діло! Ти хочеш бути лікарем, — це хороші мрії; а чи можеш ти

бу
ні
ме
лі
А
Ті

наз

щос

деш
свої

Ха,
вісім
сідні
побо
піду
чоло
роду,

І
Е
між
Н
так
г
вчител
сует